

DANIELLE
CARSON

Met
VOORBEDACHTEN
rade

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Danielle Carson

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 1505 7

ISBN 978 94 027 6664 6 (e-book)

NUR 343

Eerste druk in deze uitgave december 2023

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Allison

Ik loop de lobby binnen van een van de meest luxueuze wolkenkrabbers van Manhattan. Hier zit het grootste en vooral duurste advocatenkantoor van New York.

Richman & Pierce.

De bedrijfsnaam straalt me toe in grote gouden letters op de muur achter de ontvangstbalie. Op sommigen zou het misschien intimiderend overkomen, maar ik heb de afgelopen jaren al vaak genoeg met dure advocatenkantoren te maken gehad om me nog iets aan te trekken van al die pracht en praal.

De hakken van mijn enkellaarsjes tikken op de marmeren vloer van de lobby als ik naar de ontvangstbalie loop. Het is rustig. De drukte bevindt zich op de vele verdiepingen boven mij.

De bewaker achter de balie kijkt op. Voordat hij iets kan zeggen, tover ik mijn politiebade al tevoorschijn.

‘Allison Greene, NYPD,’ zeg ik als ik hem mijn badge toon. ‘Mr Richman heeft gevraagd of iemand van ons kon langskomen.’

De bewaker geeft me een kort knikje. ‘Eén momentje, Miss Greene.’

Terwijl hij naar boven belt om na te gaan of mijn komst klopt, kijk ik de lobby door. Het interieur schreeuwt overvloed en rijkdom. Toch moet ik toegeven dat het prachtig is. De witgouden tinten komen overal terug in het decor, van de vloer tot de smaakvol ingerichte zithoeken. Die zijn gesitueerd langs de vloer-tot-plafond-hoge ramen die uitzicht geven op het straatbeeld van Midtown Manhattan. Als je goed kijkt, kan je vanaf hier zelfs de Hudson River zien.

‘Miss Greene?’

Ik draai me weer naar de bewaker toe, die me een bezoekerspas toeschuift en naar de liften gebaart. Hij vertelt me welke verdieping ik moet hebben en wenst me een fijne dag toe.

Nadat ik mijn bezoekerspas heb gescand bij de poortjes die me toegang geven tot de rest van het extravagante gebouw, stap ik in een van de liften. Ik druk op het knopje van de bovenste verdieping en leun tegen de reling terwijl de lift omhoogschiet. Uit de speakers boven mijn hoofd klinkt een saai, standaard liftdeuntje. Gelukkig schuiven de deuren al snel open. Ze onthullen een net zo luxueuze lobby als die beneden.

Een vrouw van middelbare leeftijd in een rode kasjmieren trui en bijpassende kleur lippenstift zit achter de receptiebalie. Haar kledingstijl is een groot contrast met het lichte interieur en alleen al daarom mag ik haar. Door de stralende glimlach waarmee ze me begroet, voel ik me meteen welkom.

‘Welkom, Miss Greene. Zou u daar willen plaatsnemen?’ Ze gebaart naar de comfortabel uitzierende zithoek tegenover haar balie. ‘Mr Richman is momenteel in een telefoongesprek, maar daarna kan hij u ontvangen.’

‘Bedankt,’ glimlach ik en ik neem vervolgens plaats op een van de fluwelen fauteuils.

Na een paar minuten gaat de telefoon op de balie. Ik hoor niet precies wat de receptioniste zegt, maar na slechts een paar woorden te hebben uitgewisseld met de persoon aan de andere kant van de lijn, legt ze de hoorn weer neer en staat dan op.

‘Miss Greene, als u mij wilt volgen.’

Ik volg de receptioniste de naastgelegen gang in. We stoppen bij de deur van de enige ruimte die zich aan deze gang lijkt te bevinden. Terwijl de receptioniste onze komst aankondigt met een klopje, werp ik een snelle blik op het zilveren naamplaatje naast de deurpost.

Damien Richman, Managing Partner R&P.

De receptioniste opent de deur en steekt haar hoofd om de hoek. ‘Mr Richman. Ik heb de rechercheur hier voor u.’

‘Bedankt, Jenna,’ klinkt een diepe, mannelijke stem vanuit het kantoor. ‘Stuur hem maar naar binnen.’

Ik weersta de neiging om met mijn ogen te rollen. Natuurlijk denkt deze flapdrol dat ik een man ben.

Jenna kijkt ongemakkelijk om naar mij en dan weer naar haar baas, die nog steeds aan mijn zicht onttrokken is. ‘Meneer –’

Ik raak haar arm aan en glimlach om haar duidelijk te maken dat ik het vanaf hier wel red. Ze knikt en ik loop langs haar heen het kantoor in. Mijn blik gaat meteen naar de man achter het grote donkerhouten bureau.

Om te zeggen dat hij een knappe verschijning is, is een zwaar understatement. Ondanks het feit dat hij zit, zie ik dat hij lang is. Zijn brede schouders en overduidelijk gespierde bovenarmen zijn gehuld in een nachtblauw colbert. Zijn donkerbruine haar heeft iets nonchalants doordat het licht krult. Zijn bruine ogen, getinte huidskleur en het stoppelbaardje dat de scherpe hoeken van zijn kaaklijn nauwelijks verzacht, maken hem in mijn ogen des te aantrekkelijker.

Dit is zonder twijfel de Damien Richman die ik al zo vaak in rechtszalen én in *People Magazine* heb zien staan. Ongeoorloofd hoe knap die man is.

Mr Richman kijkt op als ik de deur achter me sluit. Hij leunt achterover en laat zijn ogen uiterst langzaam over me heen glijden voor hij me recht aankijkt. Er is geen spoor van schaamte op zijn gezicht te zien bij de ontdekking dat ik een vrouw ben. Sterker nog, er speelt een grijns om zijn mondhoeken als hij zegt: ‘Ik had moeten weten dat ze niet zomaar iemand zouden sturen.’

Ik weet mezelf ervan te weerhouden om hem geïrriteerd aan te staren en steek beleefd mijn hand uit. ‘Mr Richman, ik ben Allison Greene van de NYPD.’

Hij neemt mijn uitgestoken hand aan. ‘Ik weet wie u bent, Miss Greene.’

Natuurlijk weet hij dat. Ook al is dit de eerste keer dat we daadwerkelijk met elkaar praten, we zijn elkaar al meer dan eens in de gangen van het rechtsgebouw gepasseerd.

‘Hoe kan ik mijn overwinning vergeten met de Ramírez-zaak waar wij beiden aan werkten,’ vervolgt hij.

Juist, en natuurlijk was er die ene rechtszaak...

Ik probeer uit alle macht zijn hand niet fijn te knijpen. Hij weet nu al het bloed onder mijn nagels vandaan te halen met het oprakelen van de rechtszaak die in mijn nadeel uitviel.

Ik negeer de geamuseerde toon in zijn stem en laat zijn hand los. ‘U wilde een misdrijf melden, correct?’

Hij knikt en de grijns verdwijnt van zijn gezicht. ‘Ga zitten,’ zegt hij kort. Het is niet eens een vraag, meer een bevel.

Ik weet een snauw te onderdrukken en neem plaats in een van de stoelen tegenover hem.

‘Er is hier onlangs ingebroken en ik wil dat jullie het oplossen.’

Een alsjeblieft zou fijn zijn geweest. Wat een eikel zeg.

Ik wil net antwoorden als de telefoon op zijn bureau begint te rinkelen. Enigszins geïrriteerd kijkt hij naar het apparaat dat het geluid produceert en drukt vervolgens op een van de knopjes.

‘Ja?’

‘Sorry dat ik u stoort, meneer...’

Ik herken meteen de stem van de vriendelijke receptioniste. Het is een wonder dat zo’n lieve vrouw is aangenomen als je kijkt naar wat voor chagrijn haar baas is.

‘...maar er is hier nog een rechercheur om u te zien.’

Mr Richmans wenkbrauwen schieten omhoog en hij kijkt mij even vragend aan. Ik haal mijn schouders op, al heb ik zo’n donkerbruin vermoeden. Hij drukt weer het knopje in.

‘Rechercheur wie?’ vraagt hij.

‘Een rechercheur Lopez?’

Ik zucht inwendig. Nu zit ik straks met twee klootzakken in één ruimte.

Mr Richman kijkt mij weer aan. ‘Is dat je partner?’

‘Mijn tijdelijke partner. Helaas.’ Dat laatste mompel ik er zachtjes achteraan, maar als ik hem zie grijnzen weet ik dat hij me gehoord heeft.

‘Stuur hem maar door, Jenna.’

Een paar ongemakkelijke ogenblikken later gaat de deur van het kantoor open en stapt mijn collega de ruimte binnen.

Helaas zal ik het voorlopig met Alex Lopez moeten doen als partner. Mijn eigen partner, Kevin Matthews, is met verlof vanwege zijn pasgeboren dochter. Die baby is zo ongelofelijk schattig dat zelfs ik, degene die altijd heeft gezegd dat ze geen kinderen wilde, begin te overwegen om zelf een gezin te stichten. Maar dat toekomstbeeld ligt nog ver – héél ver – bij me vandaan. Ik wil eerst een succesvolle carrière opbouwen, dan kijk ik wel verder.

Ik sta op en loop naar Alex toe, die nu al nukkig kijkt.

‘Kon je nou niet even op me wachten?’ sist hij zachtjes, zodat de grote boze wolf achter me het niet kan horen.

‘Jij was te laat,’ wijs ik hem terecht op normaal volume, zodat Mr Richman precies weet wat voor onbetrouwbaar persoon mijn partner is.

Alex negeert mijn opmerking en beent langs me heen. Hij steekt zijn hand uit. ‘Alex Lopez, NYPD. Kunt u ons vertellen wat er is gebeurd?’

Hij heeft gewoon het lef om de leiding over het gesprek over te nemen, terwijl hij een half uur te laat is.

Lopez is enkel mijn partner omdat zijn eigen partner, Jake Watson, zichzelf in zijn been heeft laten schieten tijdens een achtervolging. Dezelfde achtervolging waarbij Alex vast kwam te zitten in prikkeldraad. Conclusie: het zijn allebei idioten. Omdat zowel Alex als ik tijdelijk

zonder partner zitten, heeft de hoofdinspecteur ons bij elkaar gezet. Heb ik weer.

Alex neemt de stoel in waar ik zojuist nog zat en doet alsof hij degene is die hier de boel runt. Ik weet een geërgerde zucht te onderdrukken en neem plaats op de andere stoel. Mr Richman lijkt Alex' gedrag ook niet echt op prijs te stellen, want zijn bruine ogen vernauwen iets.

'Er is een inbraak geweest,' antwoordt hij ijzig. 'Dat vertelde ik nét aan Miss Greene, voordat we onderbroken werden door uw komst.'

Ik pers mijn lippen op elkaar. Dat Mr Richman mijn partner met alle gemak op z'n plek zet, maakt hem een tikkeltje verdraagbaarder.

Alex trekt zich niks aan van Mr Richmans kille toon en gaat verder met vragen stellen. Tegen de tijd dat we de verklaring hebben opgenomen, kook ik bijna van woede. In een paar minuten tijd heeft Alex het voor elkaar gekregen om me compleet naar de achtergrond te drijven, alsof ik er niet eens ben. Maar ik weet professioneel te blijven. Tenminste: tot we straks alleen zijn, dan zal ik hem eens even flink onder uit de zak geven.

Mr Richman leidt ons naar de archiefruimte waar de inbraak plaats zou hebben gevonden. Voordat mijn partner de ruimte kan binnestappen, hou ik hem tegen. 'Als jij nou naar de beveiliging gaat om de bewakingsbeelden op te vragen, dan regel ik het hier wel.'

Geen denken aan dat ik weer zo makkelijk over me heen laat lopen.

'Waarom moet ik dat nou weer doen?' Dat Alex klaagt als een klein kind, bewijst maar weer eens hoe onprofessioneel hij kan zijn.

'Omdat je te laat was,' zeg ik simpelweg.

'Ugh, best.'

Terwijl hij wegslentert, laat ik een opgeluchte zucht ontsnappen.

'Ik mag hem niet.'

Ik schrik op bij het horen van de diepe stem achter me. Ik was even vergeten dat Mr Richman er ook nog was.

‘Je bent niet de enige.’ Als ik beseft tegen wie ik het heb, schakel ik snel weer over op mijn professionele houding. ‘Dus dit is de plek waar het beveiligingssysteem is afgegaan?’

Ik loop het archief in en laat mijn blik door de grote, nette ruimte glijden.

‘Dat klopt.’ Mr Richman leunt tegen de deurpost en houdt al mijn bewegingen nauwlettend in de gaten. Ik vraag me af of dat is omdat hij me niet vertrouwt.

Ik probeer zijn starende blik te negeren en neem de ruimte in me op. ‘Mist er iets?’

‘Voor zover we weten niet. Al onze juridische zaken worden digitaal opgeslagen, maar we hebben ook overal papieren kopieën van, zowel van rechtszaken als personeelsgegevens. Die bewaren we hier.’

‘Zou het een van de medewerkers kunnen zijn geweest?’

‘Dat zou technisch gezien kunnen,’ zegt hij. ‘Maar ik kan me niet voorstellen waarom een van hen zoiets zou doen. En waarom zouden ze de papieren kopieën willen stelen, terwijl ze ook gewoon bij de digitale bestanden kunnen? Dat is niet logisch.’

Ik kijk bedenkelijk naar de vele kartonnen dozen die netjes in de stellingen staan opgeborgen. ‘Heeft iedereen toegang tot die digitale documenten?’

‘Alle advocaten en hun assistenten wel, ja.’

Ik draai me naar hem toe en frons. ‘Alle anderen dus niet? Degenen die in de postkamer werken, bijvoorbeeld.’

‘Nee.’

‘En ik neem aan dat er een digitale vingerafdruk achterblijft als er met een van de documenten wordt geknoeid, als diegene het via het systeem zou willen vinden?’

Hij knikt. ‘Inderdaad, en er zijn geen verdachte activiteiten in het systeem gevonden. Ons technische team heeft dat al onderzocht.’

Bedenkelijk draai ik me weer naar de stellingen. ‘Hm. Dat zou kun-

nen verklaren waarom ze achter de papieren documenten aan zijn gegaan. Een werknemer of hacker zou een spoor achterlaten en dat zou een te groot risico kunnen zijn.’

Mr Richman gniffelt zachtjes achter me. ‘Ik moet zeggen dat ik onder de indruk ben, Miss Greene.’

Met een opgetrokken wenkbrauw draai ik me half naar hem toe. ‘Ik doe gewoon mijn werk.’

‘Het was maar een compliment. Je hoeft niet zo kattig te doen.’

Dat laatste schiet me in het verkeerde keelgat. Waarom is het meteen weer kattig als ik een feit verkondig? Voelen mannen als hij en Lopez zich dan zo bedreigd door capabele vrouwen? Daar ben ik echt zo klaar mee.

‘Ik doe niet kattig,’ bijt ik hem toe. ‘Ik zeg alleen waar het op staat. Is het soms moeilijk te geloven dat vrouwen dit werk net zo goed kunnen doen als hun mannelijke collega’s?’

Misschien is het niet zo handig om deze beer uit zijn grot te lokken, zeker niet omdat hij een rijke, en daarmee machtige, New Yorker is. Hij heeft ongetwijfeld genoeg connecties om het mij moeilijk te maken in mijn baan. Maar ik kan het niet helpen. Damien Richman haalt het bloed onder mijn nagels vandaan met zijn denigrerende opmerkingen en die stomme grijns. In het wereldje waar ik werk, heb ik al genoeg met dat soort mannen te maken.

Hij gooit verdedigend zijn handen omhoog. ‘Ho, dat heb je mij nooit horen zeggen, Allison.’

Mijn naam komt als honing over zijn lippen waardoor mijn irritatie eventjes plaatsmaakt voor iets heel anders. Ik voel mijn wangen branden en wend snel mijn blik van hem af. Helaas niet snel genoeg, want Damien heeft mijn reactie al gezien.

‘Mag ik je Allison noemen?’ vraagt hij liefjes.

Ik weersta de neiging om een snauwerig antwoord te geven. ‘Vertel me liever of u een idee heeft wie van uw werknemers hierachter zou kunnen zitten.’

‘Allison...’ Hij zit me gewoon uit te lokken, ik hoor het aan de manier waarop hij mijn naam uitspreekt. ‘Ik heb meer dan vijfhonderd mensen in dienst. Ik kan nou niet echt zeggen dat ik iedereen bij naam of zelfs gezicht ken, of dat ik vermoedens heb wie mij zou willen bestellen.’

Daar word ik dus ook niet veel wijzer van. Ik heb zo’n vermoeden dat deze zaak ellendig lang gaat duren. Of misschien komen we er wel nooit achter wie geprobeerd heeft de documenten te stelen. Helaas is dat maar al te vaak het geval bij inbraken. En dat hier op het eerste oog niets gestolen lijkt te zijn, maakt het niet veel makkelijker.

Ik loop het archief weer uit. Daarvoor moet ik me wel eerst langs de grote baas *himself* wurmen, omdat hij weigert een stap opzij te zetten. Erg kinderachtig.

De vriendelijke receptioniste van eerder komt op ons aflopen. ‘Meeneer, uw afspraak van half elf is hier.’

‘Dank je, Jenna. Breng ze maar naar vergaderzaal C. Ik kom er zo aan.’

Zodra Jenna weer weg is, draait hij zich naar mij toe. Diezelfde grijns van daarnet speelt weer om zijn lippen. ‘Zou ik je mogen trakteren op koffie? Of een diner? Als bedankje voor je hulp.’

Vraagt hij me nu serieus mee op een date? In wat voor wereld leeft hij?

‘Het is mijn baan om te helpen,’ zeg ik nadrukkelijk. ‘En daarbij mix ik mijn privéleven niet met mijn professionele leven.’ Mijn blik gaat naar zijn linkerhand. ‘En ik denk niet dat uw vróúw het zal waarderen als u een andere vrouw mee uit eten neemt.’

Ik had al gelezen in een van de vele roddelbladen dat hij een paar maanden geleden is getrouwd, maar dat zijn kersverse vrouw anoniem wil blijven. Er is zelfs geen naam bekendgemaakt. Ik snap het wel. Met rijkdom en macht komt *fame* en ik kan me niet voorstellen dat iemand daar echt op zit te wachten. Ik vraag me af welke arme vrouw hij gestrikt

heeft. Ik ken hem niet anders dan een charmante, maar arrogante man.

‘O, dit?’ Hij houdt zijn hand omhoog, zodat ik de zilverkleurige trouwring nog beter kan bekijken. ‘Nee, ik ben niet getrouwd.’

‘Die trouwring vertelt me iets anders.’

Mr Richman grinnikt en wrijft dan in zijn nek, alsof hij zich ineens ongemakkelijk voelt. Dat zou ik ook zijn als ik getrouwd was en terecht werd gewezen omdat ik stond te flirten met iemand die níét mijn echtgenoot is.

‘Je gaat me waarschijnlijk voor gek verklaren als ik je dit vertel,’ zegt hij met een schuine blik op mij, ‘maar ik draag die ring enkel om al het vrouwelijk schoon van me af te houden.’

Ik kijk hem sceptisch aan. ‘Is dat hoe ze tegenwoordig vreemdgaan omschrijven?’

‘Ik meen het. Als je mijn naam googelt, zul je zien dat elk roddelblad me een playboy noemt.’ Hij krijgt een jongensachtige grijns op zijn knappe gezicht als hij dichterbij komt. ‘Die roddelbladen hebben overigens gelijk.’

O, dat weet ik. Ik hoef het niet op te zoeken, want ik heb die roddelbladen met eigen ogen gezien, inclusief de vele knappe vrouwen met wie hij gefotografeerd is.

‘Maar die tijd ligt achter me... Soort van dan.’ Mr Richman schenkt me een knipoog voor hij zich weer terugtrekt.

‘Wauw,’ zeg ik lijkig, alsof zijn actie van net me niks heeft gedaan. ‘Ik moet toegeven dat dit de meest originele smoes is die ik ooit heb gehoord.’

‘Het is geen smoes, Miss Greene,’ zegt hij en het ontgaat me niet dat hij weer mijn achternaam gebruikt. Maar goed ook, het wordt tijd dat we weer professioneel worden. ‘En aangezien jij toegang hebt tot mijn persoonlijke informatie, kan je binnen een paar tellen checken of ik de waarheid spreek of niet.’

Daar heeft hij een punt.

‘Ik ben niet getrouwd,’ zegt hij nogmaals. ‘Al denken bijna al mijn naasten en de media van wel, en dat is de bedoeling.’

Wat? Dat is raar.

‘Stel dat u de waarheid spreekt,’ zeg ik, nog steeds argwanend. ‘Waarom wilt u dan dat iedereen gelooft dat u getrouwd bent?’

‘Zoals ik al zei; om alle vrouwen van me af te houden.’ *Iemand hier heeft een hoge dunk van zichzelf.* ‘En deze ring zorgt ervoor dat ik minder gezeik krijg met de media, het bestuur én mijn vader, die nu allemaal denken dat de rebelse dagen achter me liggen.’

‘Uw vader?’ vraag ik verbaasd. Hoe weet deze man zo’n grote leugen zelfs voor zijn vader verborgen te houden?

Mr Richman leunt nonchalant tegen de muur achter zich. ‘Het zit zo: het bestuur, waarvan mijn vader de voorzitter is, dreigde een half jaar geleden mij mijn positie af te nemen als ik niet gauw mijn playboy-imago liet varen en liet zien dat ik mijn baan en positie binnen onze firma serieus nam. Het zijn allemaal een stelletje ouwe lummels – mijn vader inclusief – die het ideaalbeeld hebben dat een partner van ons bedrijf het hele huisje-boompje-beestjeleven moet hebben.’

‘Dus dan is dit het beste wat je kan bedenken?’ Van verbazing laat ik de formaliteit vallen. ‘Doen alsof je getrouwd bent? Wie stel je aan je vader voor als hij je “vrouw” wil ontmoeten?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Tot nu toe heb ik dat weten te omzeilen, aangezien we toch nauwelijks contact hebben.’

‘Dit is raar,’ mompel ik, al begin ik nu toch langzaam zijn verknipte verhaal te geloven. ‘Maar je gaat mij niet vertellen dat je ineens een celibatair leven leidt en alle vrouwen hebt opgegeven.’

‘Zolang het bestuur denkt dat ik dat wel heb gedaan, is er niets aan de hand. Wat niet weet, wat niet deert.’

Dit wordt met de minuut vreemder. Ik vind het moeilijk te geloven dat Damian Richman, tot voorkort dé playboy van New York, ineens met zoveel minder aandacht van vrouwelijk schoon toekomt. ‘Toch

moet het nogal tegen je natuur ingaan, nu je niet meer elke avond een vrouw in je bed hebt liggen.'

'Wie zegt dat mijn bed leeg is?' Hij grijnst duister. 'Nu pak ik het alleen iets... discreter aan als het om onenightstands gaat.'

'Goed om te weten,' zeg ik sarcastisch. Buiten deze zaak om wil ik helemaal niks met hem te maken hebben, hoe aantrekkelijk hij ook mag zijn. 'En waarom vertel je mij dit? Ik kan met dit verhaal makkelijk naar de media stappen.'

Niet dat ik dat zou doen, maar het lijkt me best vermakelijk als ik hem nu aan het zweten krijg.

Natuurlijk blijft hij zo koel als een kikker en grijnst nog altijd alsof hij de held van de dag is. 'Omdat ik weet dat jij dat niet zal doen.'

'Ik ben een rechercheur,' geef ik als tegenargument.

'Precies, en daarom vertrouw ik je.' Zijn mondhoek trekt nog een fractie verder omhoog. 'Of is het soms strafbaar om een ring te dragen en mensen te laten geloven in iets waar ze zelf al een conclusie over hebben getrokken?'

Ah.

Hij heeft deze ronde gewonnen en helaas weet hij dat zelf ook maar al te goed, afgaande op de twinkeling in zijn ogen.

'Dus... Koffie?'

Geeft deze vent ooit op?

Ik slaak een geïrriteerde zucht. 'Zoals ik al zei; ik mix privé niet met werk. Jij zou dat toch moeten begrijpen, na wat je me net hebt verteld.'

Hij lacht. 'Touché, Miss Greene.'

Aan deze flirterige sfeer moet een einde komen, en wel nu.

Ik stop het notitieboekje met aanwijzingen in de kontzak van mijn jeans. 'We zullen alle aanwijzingen nalopen en de bewakingsbeelden bekijken. Als we iets te weten komen, dan zullen we u daarvan op de hoogte brengen.'

Hij grinnikt. 'Dus we zijn terug bij de formaliteiten, huh?'

‘Ik ben aan het werk, *Mr Richman*, dus ik hoor me professioneel te gedragen.’ Ik kijk hem strak aan. ‘Iets waar u nog wat van zou kunnen leren.’

Hij grijnst. ‘Ik vind je aanwezigheid zeer vermakelijk, Miss Greene.’

‘Ik wou dat ik hetzelfde kon zeggen, Mr Richman.’